

Той минж край мѣнастиря, по не счете нужно да се отбива при отца Натанаила: той и така бѣше изгубилъ много драгоцѣнно врѣме. Мисълъта, че има възстание въ Бѣла-Черкова, бѣше го галванизирила и му повѣрнж всичкитѣ физически и нравственни сили.

Той улови общия пѣть, който води за града, и слѣдъ нѣколко минути видѣ въ мърчината черния облакъ на вѣтитѣ кжщи, коминитѣ и овошкитѣ. Тогава остави пѣтя и се искачи по ржтлината, която отъ сѣверѣ командува на Бѣла-Черкова и на която стѣрчи училището.

Отъ тая височина той хвѣрли погледъ на града. Градѣтъ спѣше. Никждѣ не свѣтѣше... Никакъвъ особенъ шумъ или друго не показваше, че се намира въ възстание. Само обикновеннитѣ кучешки лаеве. Това зачуди Огнянова. Той помисли какво да прави. Да проникне въ града и да потропа у нѣкой отъ приятелитѣ, той го счете за неблагоприятно. Тогава рѣши да иде на мжжкото училище: то не бѣше далеко. Тамъ ще узнае отъ бабата клисарка, какво става въ Бѣла-Черкова. И той се прѣхвѣрли прѣзъ западния видъ на училището и скокнж въ оградата му. Като се озърнж, той видѣ, че се е озовалъ въ гробищата, които захващатъ голѣма часть отъ двора. Въ срѣдата имъ се издигаше староврѣмската черква, мълчалива и мрѣтва, самѣ прилична на единъ исполински гробъ. Въ дѣното на двора се чернѣеше масата на училищната сграда и остатитѣ постройки, всичко потънжло въ тъмнина, и заспало. Това мрѣтвило навредѣ, което Огняновъ намираше, вмѣсто шума и глѣчката, свойствена единъ на градъ въ революция, го стрѣскаше и му доводжаше най-черни мисли. Нѣкакъвъ студъ вѣеше и отъ страшната тишина и мракъ на гробищата; тѣ стѣрчахж мълчаливо прѣдъ Огнянова съ чудатитѣ форми, които дава нощта, и имахж видъ на живи хора, или на мрѣтавци излѣзли до полетъ изъ гробоветѣ си. Той не можеше да задържи едно неприятно свивание на сърдцето и тайното желание да се види единъ